

РЕШЕНИЕ

№ 6121

гр. София, 27.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 19.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **3904** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във връзка с чл. 107 от ДОПК, вр. с чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на "Т. И. К."-О.-гр. С. 1505, [улица], ет. 4, ап. 11, представлявано от управителя Г. И. Г. срещу Акт за установяване на задължения /АУЗД/ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 8123-1 от 20.01.2021 г., издаден от публичен изпълнител П. Ф., упълномощен със Заповед № ЧР-03-494/22.11.2017г. от Кмета на [община], потвърден с Решение №1/16.02.2021г. на Началник отдел „Местни приходи“, изпълняващ функциите на териториален директор на НАП, съгласно Заповед № РД-09-7/05.01.2016г. от Кмета на [община]. Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност и нищожност на оспорения АУЗД, като постановен от некомпетентен орган, при неспазване на изискуемата форма по чл.59, ал.2 от АПК, при нарушение материалния закон, тъй като е необоснован. Сочни, че не са изпълнени условията за дължимост на такса битови отпадъци /ТБО/. Счита за спорен въпросът дали [община] реално е предоставяла тази услуга през процесния период по чл.62 от ЗМДТ за недвижим имот, като материално правно основание за заплащане на ТБО. Твърди, че не са правилно определени задълженията на дружеството на начисления данък недвижими имоти /ДНИ/. Според жалбоподателя задълженията му за ДНИ за 2015г. и 2016г. са погасени по давност съгласно разпоредбата на чл.171, ал.1 от ДОПК, като в тази връзка потвърждава възражението си за изтекла погасителна давност. Моли оспорения АУЗД да бъде прогласен за

нищожен, алтернативно – да бъде отменен.

В съдебно заседание и по съществуващото на спора, жалбоподателят, редовно призован, не се представява, не изразява становище по жалбата.

Ответната страна [община] чрез процесуалния си представител адвокат В. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорения АУЗД №8123-1 от 20.01.2021г., издаден от публичен изпълнител П. Ф., упълномощен със Заповед № ЧР-03-494/22.11.2017г. от Кмета на [община], са установени задължения и лихвите за просрочие върху тях общо в размер на 12 666,19 лв., в т.ч. за ДНИ – 4426,45 лева, от които главница 3540,42 лева и 886, 03 лева лихви и за ТБО - 8239,74 лева, от които главница 6490,82 лева и 1748,92 лева лихви за периоди от 01.01.2015г. до 31.12.2020г., дължими по отношение на собствените на "Т. И. К."-О. недвижими нежилищни имоти-земя и сграда, находящи се в [населено място], [община], декларирани от дружеството с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ с вх.№ [ЕГН]/14.05.2010г., с партиден номер № М0408029_100514, с отчетната стойност в размер на 295 036,50 лева.

АУЗД е обжалван по административен ред с жалба вх. № 5300-54/11.02.2021г., като с Решение №1/16.02.2021г. на Началник отдел „Местни приходи“, изпълняващ функциите на териториален директор на НАП, съгласно Заповед № РД-09-7/05.01.2016г. от Кмета на [община], е потвърден.

РА е оспорен по съдебен ред с жалба от 01.08.2021г., подадена чрез [община] до Административен съд Плевен, изпратена по подсъдност на АССГ. Жалбата е депозирана в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК, от активно процесуално легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване акт и след изчерпване на задължителния административен ред за обжалване, с оглед на което, съдът приема, че правото на жалба е надлежно упражнено и депозираната жалба като редовна и допустима подлежи на разглеждане по същество.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществуващото на правния спор:

Обжалваният Акт за установяване на задължение по декларация е издаден от орган с материална и териториална компетентност, която произтича от разпоредбата на чл.4, ал.3 от ЗМДТ, и се удостоверява от представената по делото Заповед №РД-09-88/22.02.2017г. на Кмета на [община], с която на основание чл.4, ал.3 от ЗМДТ поименно е определил служител на общинската администрация с правата и задълженията на органи по приходите при установяване, обезпечаване и събиране на местните данъци и такси. Доколкото в проверения АУЗД са посочени името и длъжността на органа, който го издава, в съответствие с разпоредбата на чл.120, ал.1, т.1 от ДОПК, а подписалият акта орган по приходите може надлежно да бъде персонифициран, АУЗД е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 4, ал. 1-5 от ЗМДТ - публичен изпълнител П. Ф., упълномощен със Заповед № ЧР-03-494/22.11.2017г. от Кмета на [община], в кръга на определените му правомощия.

Съдът намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя за незаконосъобразност на АУЗД поради неспазване на изискването за форма. В случая

не са допуснати нарушения във формата на акта, доколкото последният е издаден в писмена форма и от формална страна съдържа всички предвидени реквизити. Посочени са както фактически, така и правни основания за издаването му. АУЗД ясно е мотивиран с посочване на установените от органа факти, че задълженията на адресата за такса битови отпадъци и данък върху недвижими имоти по подадена от него Декларация по реда на чл.17 от ЗМДТ., в конкретен размер, са дължими по изброени периоди, не са внесени и същите са дължими с изчислените към 20.01.2021г. лихви за просрочие към тях. Така изложеното съдържание на акта не затруднява възможността на адресата му да разбере основанието, на което е издаден същия и да реализира правото си на защита срещу него.

В Решение №1/16.02.2021 г. по жалба срещу Акт за установяване на задължение №8123-1/20.01.2021 г., Началник отдел „МП“ при [община], в качеството му на решаващ орган, също подробно е аргументирал фактическите основания за издаването на АУЗД. Посочил е, че същият е издаден по инициатива на органа по приходите, поради това, че задълженията не са платени в законоустановените срокове, индивидуализирал е имота, за който се отнасят задълженията, посочил е размера на данъчната му оценка, начина на изчисляване на съответните задължения, и е отговорил на възраженията срещу акта, включително защо отхвърля това за погасяване на част от задълженията по давност. Подробното излагане в Решение №1 на определените с решения на Общински съвет Г. ставки за ТБО по видове услуги за съответните години, както и видовете услуги, които предоставя общината, и включването в табличен вид на съответните разходи, чрез изменение на АУЗД в тази част, не представлява изземване компетентността на органа по приходите, а допълване на акта с мотиви, изложени от решаващия орган, което е напълно допустимо съобразно Тълкувателно решение №16/1975 г., което не е загубило значение и към настоящия момент, ОСГК на ВС.

Не се установяват съществени процесуални нарушения в административното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

Съдът намира, че обжалваният АУЗД е постановен при спазване на материалния закон.

Не се спори, че "Т. И. К."-О. е данъчно задължено лице за данък върху недвижимите имоти и местна такса за битови отпадъци, тъй като за ревизираният период е носител на вещното право на собственост върху процесните нежилищни недвижими имоти.

Не се спори относно отчетната стойност на имота в размер на 295 036,50 лева.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. От представените по доказателства имота, собственост на жалбоподателя попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ и подлежи на облагане с данък недвижим имот

Според приложимата разпоредба на чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ, данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти, като според чл. 13 от ЗМДТ данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не. Съгласно чл. 21, ал. 2 от ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти, върху които

е учредено право на ползване на предприятие, е отчетната им стойност по баланса на собственика или данъчната оценка съгласно приложение № 2.

Съгласно чл.19 ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл.10, ал.1 ЗМДТ. Не са изложени твърдения от страна на жалбоподателя, че данъчната оценка е неправилно определена, макар от оспорения АУЗД да не може да се установи дали тя надвишава отчетната стойност на имота. В Решение №1 /16.02.2021 г. решаващият административен орган е развил мотиви относно компонентите, необходими за изчисляването на ДНИ и ТБО за съответните години. Освен това, жалбоподателят не излага никакви конкретни възражения във връзка с начина на изчисляване на ТБО и ДНИ, посочен му в решението. Освен, че не твърди да ги е заплатил в установените срокове, жалбоподателят не оспорва нито вида, нито размера на начислените му задължения за ТБО и ДНИ, нито размера на лихвите за тях.

Доколкото, съгласно чл.9б, във вр. с чл.4, ал.1 от ЗМДТ, установяването на местните данъци и такси се извършва по реда на ДОПК, то приложим към случая е чл.107, ал.1 от ДОПК, регламентиращ, че когато органът по приходите установява размера на дължимо задължение въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон. Приложение намира и чл.107, ал.3, предвиждащ, че органът по приходите може да издаде акт за установяване на задължението и служебно, когато задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. Именно на тази хипотеза се е позовал административният орган, за да издаде служебно АУЗД № 8123-1/20.01.2021 г. с който се установява размера на задължението на [фирма] за ТБО и ДНИ за 2015 г., 2016 г., 2017 г., 2018 г. и 2019 г., неплатено в установените срокове. Няма спор, че жалбоподателят не е заплатил задълженията си в срок, поради което АУЗД №8123-1/20.01.2021г. му е бил издаден служебно при наличието на материалноправните предпоставки на закона.

Направеното възражение за изтекла давност на установените задължения за ДНИ и ТБО, съдът намира за неоснователно.

Според разпоредбите на чл.162, ал.2, т.1 и т.3 от ДОПК, вземанията за ДНИ и ТБО са публични общински вземания. Съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В закон не е предвиден по-кратък срок за погасяване на публичните вземания за ДНИ и ТБО. Задълженията за лихви се разглеждат в същия режим, който е главното задължение, като съгласно чл.162, ал.2, т.9 от ДОПК те също са публични задължения, поради което и към тях е приложим погасителният 5-годишен давностен срок.

При тази нормативна уредба, давностният срок за задължението на жалбоподателя за ДНИ и ТБО за най-ранната 2015 г., започва да тече от 01.01.2016г. и би се погасило с изтичането на 2020г., освен ако не са налице основания за спиране или прекъсване на погасителната давност. Съгласно чл.172, ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с издаване на акта за установяване на публичното вземане. В случая такъв акт, а именно АУЗД №8123-1, е издаден на 20.01.2021г. (получен на 25.01.2021 г.), т.е. давностният срок е бил прекъснат преди изтичането на давността. От прекъсването на давността започва да тече нова давност (чл.172, ал.3 от ДОПК). Съгласно разпоредбата на чл.171, ал.2 от ДОПК, всички публични вземания се погасяват с изтичане на 10

годишен давностен срок, независимо от спирането или прекъсването на давността. За задълженията на жалбоподателя за ДНИ и ТБО за 2015г. 10-годишният давностен срок изтича с изтичането на 2025г. и следователно към настоящия момент вземането не е погасено по давност. Идентични са съображенията и по отношение на вземанията за следващите години – 2016г., 2017г., 2018г. и 2019 г. Не са налице основанията за отписване на публичните вземания за посочените периоди и същите правилно са установени като дължими от [фирма].

По изложените съображения, жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора, направените искания и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК съдът намира претенцията на ответника за присъждане на разноски за основателна. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 950 лева съгласно представения договор за правна помощ. Размерът на възнаграждението е в границите минималния предвиден такъв в чл. 8, ал. 1, т. 4, вр. § 2а от ДР на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което съдът намира, че не са налице предпоставки за намаляване на адвокатското възнаграждение поради прекомерност.

Така мотивиран Административен съд София-град, III отделение, 55 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "Т. И. К."-О.- [населено място] представлявано от управителя Г. И. Г. срещу Акт за установяване на задължения /АУЗД/по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 8123-1 от 20.01.2021г., издаден от публичен изпълнител П. Ф., упълномощен със Заповед № ЧР-03-494/22.11.2017г. от Кмета на [община], потвърден с Решение №1/16.02.2021г. на Началник отдел „Местни приходи“, изпълняващ функциите на териториален директор на НАП, съгласно Заповед № РД-09-7/05.01.2016г. от Кмета на [община].

ОСЪЖДА "Т. И. К."-О., с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 1505, [улица], ет. 4, ап. 11, представлявано от управителя Г. И. Г. да заплати на [община] разноски по делото в размер на 950 лева (деветстотин и петдесет лева), представляващи адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: